

губи я! Защо ни е такава господарка? Та тръгнала съмъ да питамъ царицата на пчелитѣ не ще ли да ни стане тя господарка.

Съчко се замисли.

— Хмъ, — рече си той. — Когато минувахъ край нея отъ гордостъ не ме поглеждаше! Зеръ, где има по-красива отъ нея? Всички я уважаватъ, всички ѝ се кланятъ. А сега?

Съчко се усмихна.

— Слушай, — каза той на пеперудката, — не правете такива глупости да дирите господарка отъ други народи. Азъ най-добре мога да ви помогна.

— Какъ?

— Ще ви върна Гиздана.

Пеперудката потръпна и рече:

— Не щемъ такава дрипава господарка, дето ходи да се скита по вѣтроветъ.

— Гледайте си работата! Азъ ще ви върна Гиздана тъй гиздава, каквато си бѣше, а може да я направя и по-гиздава.

Пеперудката гледаше Съчка и не можеше да повѣрва думитѣ му.

— Остави сега, пеперудке, царицата на пчелитѣ, а иди при Гиздана. Ккажи ѝ, че подиръ единъ часъ ще дойда да ѝ помогна.

Мисли, мисли пеперудката, па си рече:

— Никакъ не ми се вѣрватъ думитѣ на тоя самохвалко. Но ще го послушамъ, па да видимъ какво ще излѣзе.

— Добре, отивамъ, — рече пеперудката и размаха пѣргава крилца всрѣдъ слънчевия блѣсъкъ.

*

— Всички ще видятъ, — мислѣше си Съчко, — какво нѣщо е Съчко-Бечко! Тѣ си мислятъ, че азъ съмъ единъ самохвалко и нищо повече. Ще видимъ самохвалко ли съмъ. Той намѣри една малка жълждова чашка и полетя къмъ близкия хълмъ. Следъ като скита дълго време, той отиде въ дома на Гиздана и кацна току предъ нея. Жълждовата чашка бѣше пълна съ разноцвѣтенъ прашецъ. На една страна имаше жълтъ прашецъ, до него теменуженъ, до него червѣнъ, до червения синъ, до синия бѣлъ... Съчко се поклони. Но Гиздана не се мръдна, а гледаше засрамено въ земята. Наистина, крилата ѝ бѣха одрипавѣли. Чуднитѣ шарки по тѣхъ бѣха съвсемъ изчезнали.

— Добъръ день, Гиздано!

Гиздана мълчеше. Само крачецѣтъ ѝ се подигна и пакъ отпустна на земята.

— Е? Какъ си, добре ли си? — попита пакъ Съчко. — Научихъ се, че си направила една